

Pesä
– taideteos
Porin
Filmifestivaaleille

Annakaisa Korhonen
Metropolia Ammattikorkeakoulu
Muotoilija AMK
Tekstiilisuunnittelu
21.11.2021

Tekijä: Annakaisa Korhonen
Otsikko: Pesä – taideteos Porin Filmifestivaaleille
Sivumäärä: 29 sivua
Aika: 21.11.2021
Tutkinto: Muotolija AMK
Tutkinto-ohjelma: Muotoilu
Ammatillinen pääaine: Tekstiilisuunnittelu
Ohjaajat: Lehtori Tuiti Paju, Lehtori Tiina Karhu

Author: Annakaisa Korhonen
Title: The Nest – An Artwork for the Pori Film Festival
Number of pages: 29 pages
Date: 21.11.2021
Degree: Bachelor of Culture and Arts
Degree Programme: Design
Professional Major: Textile Design
Instructors: Senior Lecture Tuiti Paju,
Senior Lecture Tiina Karhu

*Kuva 1. Kansi:
Lähikuva Pesästä, 2021.
Kuvannut: Annakaisa Korhonen 2021.*

Tiivistelmä

Opinnäytetyön aiheena on oman taiteellisen prosessin tutkiminen. Opinnäytetyöhön kuuluu kirjallinen ja produktiivinen osuus. Kirjallisessa osuudessa on pohjustettu aihetta lähteitä käyttäen ja haastateltu kolmea taiteilijaa heidän prosesseistaan. Omaa prosessia on tutkittu käyttämällä autoetnografista eli omaelämäkerrallista tutkimustapaa. Lisäksi vertailtiin omia kokemuksia lähteistä saatuun materiaaliin.

Produktiivinen osuus on opinnäyteprosessin aikana tehty taideos Porin Filmifestivaaleille. Opinnäytetyön tavoitteena on ensisijaisesti vahvistaa tekijän itsetuntemusta taiteellisessa työskentelyssä. Lisäksi kiinnostuksen kohteena on tutkia, onko taiteellisissa prosesseissa jotain toistuvia vaiheita tai kaavoja ja voiko eri ihmisten taiteellisia prosesseja vertailla toisiinsa.

Työssä havaittiin, että taiteelliset prosessit ovat yksilöllisiä, mutta vertailukelpoisia. Mitään selkeää kaavaa taiteellisen prosessin kulusta tämä tutkimus ei tuottanut, mutta taiteilijoiden työskentelytavoista löytyi paljon yhtäläisyyksiä.

avainsanat:

haastattelu, intuitio, installaatio, itsetuntemus, prosessi, päiväkirja

Abstract

The subject of this thesis is the research of one's own artistic process. The thesis consists of a written part and a productive part. The written part is based on literature and three interviews where artists describe their artistic processes. The author researches her own artistic process using autoethnography which is an autobiographical research method. Additionally, the author compares her own experiences to the material derived from the literature.

The productive part of the thesis comprises an artwork that the author produced while conducting the research and that will be exhibited at the Pori Film Festival 2021. The thesis aims to strengthen the author's self-knowledge of her artistic practice. Another aim is to investigate commonalities between different individuals' artistic processes and whether they can be compared to each other in the first place.

In the thesis, the author observed that artistic processes were comparable, albeit individual. No clear blueprint for the artistic process arose from the research, but many similarities could be drawn between the interviewed artists' processes.

keywords:

interview, intuition, installation, self-knowledge, process, diary

Sisällysluettelo

1.	Johdanto	5
2.	Tutkimuksen esittely	6
2.1	Tutkimuskysymykset	
2.2	Haastattelumenetelmä	
2.3	Pori Film Festival	
2.4	Käsitteistö	7
3.	Tietoperusta	8
4.	Haastattelut	
4.1	Kysymykset ja haastateltavien esittely	10
4.2	Idean syntyminen	11
4.3	Prosessin vaiheista	12
4.4	Tie taiteilijaksi	15
5.	Oma prosessi ja taideteos	
5.1	Idea	16
5.2	Suunnittelu	17
5.3	Materiaalit	18
5.4	Toteutus ja teoksen ripustus	21
6.	Yhteenveto	
6.1.	Oma pohdinta	25
6.2.	Yhteistyökumppanin arvio prosessista	26
	Lähteet	29

*Kuva 2.
Lähikuva Pesästä, 2021.
Kuvannut:
Annakaisa Korhonen 2021.*

1. Johdanto

Kuka minä olen ja mikä on minun paikkani tässä maailmassa? Olen koko elämäni pohtinut näitä kysymyksiä. Ajatus taiteen tekemisestä on kypsynyt päässäni jo jonkin aikaa, ja palaset alkoivat loksahdella paikoilleen, kun opinnäytetyön tekemisen aika koitti. En oikein edes tiennyt mihin, olen ryhtymässä, mutta päätin lähteä reippaasti tulta päin. Tulenpalavaa tarvetta tehdä näkyväksi se, mikä on sisälläni muhinut. Siitä muodostui pesä. Paikkani maailmassa, tai ainakin Porin Filmifestivaaleilla.

Miten taideteokset syntyvät? Valitsin opinnäytetyöni aiheeksi taiteellisen prosessin tutkimisen. Toteutan Porin Filmifestivaaleille taideteoksen, jonka tekoprosessista pidän päiväkirjaa. Haastattelen kolmea taiteilijaa heidän taiteellisista prosesseistaan ja pohdin, onko taiteellisissa prosesseissa jotain tiettyä kaavaa tai vaiheita, jotka toistuvat ihmisestä riippumatta.

Tein tämän opinnäytetyön lähinnä itseni ja tulevaisuuteni hyväksi, mutta uskon, että työ voi inspiroida myös lukijoita pohtimaan omaa taiteellista prosessiaan. Minusta tuntui tärkeältä tutkia tätä aihetta, koska en ole aiemmin oikeastaan pyssähtynyt miettimään, kuinka teokseni syntyvät. Tekemiseni on tähän mennessä ollut hyvin intuitiivista ja nopeaa. En ole koskaan aiemmin tehnyt teosta näin pitkäjänteisesti ja huolellisesti. Tämä on myös ensimmäinen teokseni, joka tulee esille muualla kuin sosiaaliseen mediaan.

Kuva 3.

Lähikuva Pesästä, 2021.

Kuvannut:

Annakaisa Korhonen 2021.

2. Tutkimuksen esittely

2.1. Tutkimuskysymykset

Minua kiinnosti lähteä tutkimaan omaa taiteellista prosessiani ja paneutua siihen, millainen se on. Pohdin prosessini erilaisia vaiheita, niiden järjestystä ja mahdollista toistuvuutta. On kiinnostavaa tutkia, onko eri ihmisten henkilökohtaisissa tavoissa lähteä toteuttamaan taidetta yhtäläisyyksiä ja voiko tällaisia asioita yleistää.

2.2. Tutkimusmenetelmät

Tämän opinnäytetyön tutkimusmenetelmät ovat kvalitatiivinen eli laadullinen tutkimus ja autoetnografinen eli omaelämäkerrallinen tutkimus. Haastattelen taiteilijoita heidän prosessistaan ja haastattelumenetelmäksi valitsin teemahaastattelun. Kirjoitan myös päiväkirjaa omista ajatuksistani ja kokemuksistani tämän prosessin aikana.

Lisäksi perehdyn aiheesta tehtyyn kirjallisuuteen, tutkimuksiin, opinnäytetöihin ja artikkeleihin. Muodostan lähteiden avulla tietoperustan, johon lähdän vertailemaan omaa ja haastattelemieni taiteilijoiden taiteellista prosessia.

2.3. Haastattelumenetelmä

Valitsin haastattelumenetelmäksi teemahaastattelun. Lähe-
tin kysymykset haastateltaville etukäteen pohdittavaksi. Itse haastattelutilanteet olivat todella keskustelumuotoisia. Tavoitteenani oli saada kokonaiskuva taiteilijan työskentelyprosessista. Lisäksi minua kiinnosti, kuinka he olivat päätyneet tekemään taidetta.

2.4. Pori Film Festival

Pori Film Festival järjestetään tänä vuonna seitsemättä kertaa 25.–29.11.

”Festivaalin ohjelmisto koostuu tuttuun tapaan laadukkaasta ja genrerajat ylittävästä elokuvatarjonnasta, jossa on nähtävillä paikallinen, kansallinen ja kansainvälinen näkökulma. Tapahtuma nostaa näytille Porissa ja lähialueilla tehtyjä elokuvia kuin myös muita mielenkiintoisia kotimaisia elokuvia ja tuo yhteen niiden tekijöitä ja yleisöä. Kansainvälinen tarjonta koostuu niin kokeellisesta videotaiteesta kuin isoilla festivaaleilla palkituista kokoillan elokuvista. Lyhyiden ja pitkien elokuvien lisäksi ohjelmisto sisältää erilaisia esityksiä ja installaatioita.” (Pori Film Festival, 2021.)

Näyttelytila sijaitsee kauppakeskus IsoKarhussa. Siellä järjestetään ennen festivaaleja taidenäyttely- ja tapahtumakonsepti Ars Pori Megastore. Osa tapahtuman teoksista jää tiloihin filmifestivaalien ajaksi.

2.5. Käsitteistö

antroposentrisyys: Ihmiskeskeisyys. Näkemys, jonka mukaan ihminen on luonnon ja eläinkunnan yläpuolella ja sillä on oikeus käyttää niitä hyväkseen. (Tieteen Termipankki, 2015)

ASMR: ASMR on lyhenne englanninkielisistä sanoista *autonomous sensory meridian response*. Kyse on rauhoittavista aistielementeistä, joiden kokeminen tuottaa hyvänolon tunteuksia, väristyksiä ja kihelmöintiä. (ASMR Suomi, 2021)

autoetnografia: Autoetnografia on omaelämäkerrallinen tutkimuksen tekemisen tapa, jossa tutkijan omat kokemukset ja niistä kirjoitetut tai muuten tuotetut kenttämuistiinpanot muodostavat tutkimuksen keskeisen aineiston. (Kallinen T., Kinnunen T., 2021)

installaatio: Johonkin tilaan tehtyä taidetta, joka käyttää hyväkseen tilan ominaisuuksia. Installaatio voi koostua esimerkiksi esineistä, äänestä ja videoprojisoinnista. (Kiasman nykytaiteen sanasto, 2021)

intuitio: Vaistonvarainen tieto, jota ei pysty selittämään tai perustelevaan. (Kielitoimiston sanakirja, 2021)

taiteellinen tutkimus: Taiteellisesta tutkimuksesta puhutaan, kun taide antaa tutkimuksen tekemiselle lähtökohdan ja päämäärän. Taiteellista tutkimusta tekevät yleensä taiteilija-tutkijat. Taiteellinen toiminta vaatii kriittisen yhteisön muuttuakseen tutkimukseksi. (Taideyliopiston nettisivut, 2021)

Kuva 4.

Pesänrakennusta, 2021.

Kuvannut:

Annakaisa Korhonen 2021.

3. Tietoperusta

Lähdin rakentamaan tietoperustaa tälle tutkimukselle tutkimalla eri lähteitä. Luin aiheesta tehtyjä tutkimuksia ja opinnäytetöitä, ja perehdyin autoetnografiaan ja luovien alojen tutkimusta käsittelevään kirjallisuuteen. Taiteellinen tutkimus on varsin uutta verrattuna tieteelliseen tutkimukseen. Taiteellisessa tutkimuksessa ongelmaksi muodostuu usein subjektiivisuus. Miten yksilön oma kokemus voisi tuottaa luotettavaa tietoa? Ja miksi se olisi relevanttia? Samankaltaisia kysymyksiä pohdin usein taiteen tekemiseen liittyen. Kaipasin opinnäytetyöni pohjaksi taiteellista tutkimusta käsittelevää kirjallisuutta tueksi juuri tämän takia. Omasta mielestäni taiteellinen prosessi on aiheena todella mielenkiintoinen, mutta huomasin kysyväni itseltäni kysymyksiä, kuten miksi teen taidetta? Miksi ketään kiinnostaisi minun tekemiseni, kokemukseni, näkökulmani?

Pirkko Anttilan kirjassa *Tutkiva toiminta ja ilmaisu*, teos, tekeminen on mielenkiintoisia huomioita aiheesta. Tiede ja taide tuntuvat olevan monen mielestä aivan vastakkaiset asiat, vaikka näin ei tosiasiaassa ole. Taiteeseen liittyvät kysymykset voivat olla myös teoreettisia, ja tieteeseen liittyvät kysymykset voivat liittyä luovuuteen. (Anttila 2006, 2.)

Tiede on jo sananakin kova, ja se tuntuu tarkoittavan objektiivista ja luotettavaa järjen ääntä. Taiteeseen taas liitetään enemmän ihmiskeskeisiä ja pehmeitä käsitteitä, kuten tunteet, kokemus ja intuitio. (Anttila 2006, 2.) Toki ihmisten subjektiivisia kokemuksia on vaikeampi tutkia ja yleistää, mutta miksi

sellaisen asioiden tutkiminen tuottaisi vähemmän arvokasta tietoa? Olen itse muutenkin enemmän pehmeiden arvojen kannattaja, vaikka en toki lähde kyseenalaistamaan tieteen avulla todistettuja asioita. Mielestäni tällaisille pehmeämmille tutkimusotteille olisi vielä tilaa maailmassa.

Taiteellinen tutkimus tarkoittaa usein sitä, että taiteilija tutkii itse itseään ja prosessiaan. Luovan työn tekemiseen liittyy usein vahvasti oman olemassaolon ja merkityksen kyseenalaistaminen. Taiteellista tutkimusta tehdessä on kuitenkin mahdollista alistaa tällaiset kysymykset arvopohjaiselle pohdiskelulle, jolloin niistä katoaa tietynlainen merkityksettömyys, joka liittyy subjektiivisuuteen. (Anttila 2006, 5.) Vaikka suuressa mittakaavassa juuri minun olemassaolollani ei olisi suuria merkityksiä, on olemassaoloni silti arvokasta. Uskon, että ihmiset miettivät omaan merkitykseensä liittyviä kysymyksiä muutenkin, ja subjektiivisista kokemuksista voi löytää samastumispintaa.

Lisäksi tutkin aiheesta tehtyjä opinnäytetöitä. Eniten tarttumapintaa löysin Anna Järvinen opinnäytetyöstä *Taiteellinen prosessini*. Lisäksi Jari Vesterisen seminaarityö taiteellisesta prosessista ja sen sanallistamisesta oli erittäin antoisa. Halusin tutkia etukäteen, onko jo tehdyissä tutkimuksissa jotain toistuvaa kaavaa ja millä tavalla tällaista aihetta on ylipäättään tutkittu. Kiinnostuksen kohteinani on myös erityisesti se, mistä taideteoksen tekeminen alkaa. Mikä on sen liikkeelle laittava voima?

Tutkimassani aineistossa ja lukemissani töissä toistuu se, että taiteen tekemistä ohjaa jokin tunnetila, jolle täytyy vain antaa tautua. Täytyy vain kuunnella intuitiota ja hiljentää järjen ääni. (Vesterinen 2010, 3-6; Järvinen 2020, 10.) Epävarmuus kuuluu prosessiin, tekijä ei välttämättä aina tiedä mitä on tekemässä. Taiteen tekijä hapuilee kohti jotain mielikuvaa intui-tionsa avulla, ja usein lopullinen teos on aivan jotain muuta kuin oli alun perin ajatellut. Mielikuvalle etsitään konkreet-tista vastiketta. (Vesterinen 2010, 10.) Minulle tuntui helpot-tavalta lukea tällaisia kokemuksia, koska oma työskentelyni alkaa usein jostain tunnetilasta, jonka haluaisin konkretisoi-da. En myöskään usein tiedä yhtään, mitä olen tekemässä. Se, että muutkin painivat epävarmuuden kanssa ja se jopa kuuluu prosessiin, auttoi minua heittäytymään teoksen tekemiseen.

Tunnetilan ja mielikuvan lisäksi työtapa nousee esiin useam-massa lähteessä. Tekijät kertovat, että aluksi on vain materiaalia, jota lähdetään sitten työstämään. (Vesterinen 2010, 8; Järvinen 2020, 16.) Paljon tekstiilejä työssään käyttävä taiteili-ja, Corinna Helenelund kertoo No Niin -lehden haastattelussa kiinnostavasti tekstiileihin liittyvistä miellelyhtymistä. Tekstiilejä on joka puolella ja olemme koko ajan niiden kanssa fyysisessä kosketuksessa. Jo pelkkä jonkin tekstiilin näkeminen saattaa tuoda mieleen muistoja ja tunteita. (Nissinen 2021) Mietin itsekin tätä työtä tehdessäni paljon tekstiilejä ja niihin liittyviä miellelyhtymiä. Tiesin, että haluan käyttää saamiani lakanoita osana teosta, mikä asettaa teokselle jo jonkinlai-set raamit. Minulla on muutenkin tapana haalia materiaaleja matkani varrelta, ja niiden käyttötarkoitus saattaa löytyä vasta paljon myöhemmin.

Kuva 5.

Pesänrakennusta, 2021.

Kuvannut:

Annakaisa Korhonen 2021.

4. Haastattelut

4.1. Kysymykset ja haastateltavien esittely

Haastattelin tätä opinnäytetyötä varten kolmea taiteilijaa. Kaikki käyttävät työssään eri taiteen formaattia, mikä tekee heidän prosessiensa vertailusta kiinnostavaa. Minulla oli mielessä todella paljon vaihtoehtoja, ketä voisin haastatella. Lopullinen valinta tapahtui melko intuitiivisesti. Lähinnä mietin sitä, kenen kanssa pystyin kuvittelemaan hedelmällisen keskustelun aiheesta.

Kysymykset:

Miten teoksesi syntyvät?

Mistä kaikki alkaa?

Onko ensin joku tunne, idea, kysymys vai alkaako prosessi esimerkiksi jostain materiaalista?

Mietitkö paljon ennen kuin alat tekemään, vai alatko vain tekemään ja katsot sitten, mihin suuntaan se etenee?

Toistuvatko jotkin vaiheet?

Onko jokainen prosessi erilainen?

Puhutko prosessistasi muille tekemisen aikana?

Millaisia asioita käsittelet taiteessa?

Miksi teet taidetta?

Miten sinusta on tullut taiteilija?

Haastateltavat:

Sini Henttu tekee tällä hetkellä videoteoksia ja performanssitaidetta. Häntä kiinnostaa erityisesti kehollisuus, ihmismielen monimutkaisuus, hetkellisyys ja ajallisuus.

Taika Mannila käyttää taiteessaan useita eri formaatteja. Hän tekee muun muassa piirustuksia, installaatioita, ja lisäksi hän on dj. Hän käsittelee taiteessaan feminiinisyyttä, tyttöyttä ja sosiaalista mediaa ongelmineen.

Arina Baranova työskentelee maalaustaiteen ja musiikin parissa. Hänen kiinnostuksen kohteitaan ovat antroposentrisyys, yliluonnollisuus ja länsimainen luontosuhde.

4.2. Idean syntyminen

Kysyin taiteilijoilta ensin siitä, mistä heidän prosessinsa lähtevät liikkeelle. Lähdeaineistossani nousi esiin, että teoksen tekeminen alkaa usein jostain tarpeesta tai tunnetilasta. Mannila ja Henttu kertoivat prosessin lähtevän liikkeelle omakohdaisista kokemuksista, tunteista tai ongelmista. Baranova sen sijaan ei käsittele omia asioitaan taiteen avulla. Hän kertoo teosten tulevan hänelle nopeana ja pistävänä näkynä. Mieli on kuin suo, josta ajoittain pulpahtelee jotain pinnalle. Baranova kertoo ajattelevansa vapaa-ajallaan paljon. Hän on taikauskoi-sesta perheestä, ja kaikki yliluonnollinen ja ihmiskäsityksen ulkopuolella olevat asiat kiinnostavat häntä. Antroposentri-syys, länsimäisen ihmisen näkökulman kapeus ja luontosuh-teen perverssiys ovat toistuvia aiheita hänen töissään.

Henttu tykkää käsitellä taiteessaan arjen rutiineja, epäkohtia ja normeja. Usein idea teokseen saattaa lähteä ihan jostain ohimenevästä tilanteesta. Mannila kertoo tekevänsä taidetta sellaisista asioista, joita hän ei osaa järkeillä. Tällaisia asioita ovat esimerkiksi liian isot tunteet ja ongelmat. Myös jos joku asia ”triggeröi” Mannilaa, hän tekee siitä taidetta. Tällä hetkellä hän käsittelee paljon sosiaalista mediaa ja erityisesti influencersia. Mannila kokee, että taiteen kautta hän pystyy osallistumaan influencer-maailman ongelmallisuuteen liittyvään kriittiseen keskusteluun. Hän mainitsee myös he-ränneensä yhteiskunnan luokkaeroihin ja epätasa-arvoon. Raha ja hyvästä taloudellisesta tilanteesta tuleva helpotus on triggeröivä aihe, jota hän on yrittänyt käsitellä taiteen avulla.

Kuva 6.
Arina Baranovan teos *Three Suns*, 2021.
Kuvannut:
Arina Baranova 2021

Lisäksi tietynlainen näyttämisen halu on saattanut toimia alkulähteenä projekteille. Jos yhteiskunta tai joku ihminen väittää, että jollekin ei ole tilaa, iskee tarve voittaa väittely taideprojektin avulla. Ryhmäprojektit, joissa hän on mukana, ovat usein juuri tällaisia.

Muiden taiteesta inspiroituminen nousi myös pinnalle keskusteluissa. Henttu mainitsee, että hän on taiteilijanuransa alkuvaiheessa, ideat lähtivät enemmän liikkeelle muiden tekemän taiteen inspiroimana. Mannila kertoo löytäneensä sosiaalisesta mediasta itseään kiinnostavaa estetiikkaa ja vertaistukea. Myös Baranovan taiteessa muiden teoksilla on osansa. Elokuvat, kirjallisuus ja muut teokset jäävät usein muhimaan alitajuntaan, ja ne tulevat sieltä sitten ajan kanssa ulos jossain muodossa.

4.3. Prosessin vaiheista

Halusin tietää lisää haastateltavieni taiteellisesta prosessista ja sen kulusta. Olen itse kova epäilemään tekemistäni, ja lähteistä keräämäni tieto vahvistaa epävarmuuden kokemuksen olennaisuutta. Haastattelujen perusteella epävarmuus ei kuitenkaan kuulu kaikkien prosessiin.

Haastateltavistani ainoastaan Taika Mannila mainitsi tarvitsevänsä välillä rohkaisua jatkaa jonkun teoksen tekemisen parissa. Henttu kertoi olevansa itsevarma tekijä. Hän uskoo omiin ideoihinsa ja luottaa siihen, että teos tulee olemaan relevantti, koska aiheet, joita hän käsittelee taiteessaan, ovat relevantteja.

Kuva 7.

Taika Mannilan teos:

Magic, a digital alter ego, 2020.

Kuvannut: Saara Taussi 2020

Prosessi alkaa hänellä usein vähän ”hämäisestä” ideasta, joka intuitiivisen tekemisen kautta valmistuu pikkuhiljaa. Tekovaiheessa ei ole vielä selvää, mitä siitä on tulossa. Hän vertaili työskentelytapansa kumppaninsa työskentelyyn, joka on melko erilainen. Hentun kumppani hioo ideoitaan enemmän ajatuksen tasolla, ja monesti prosessi loppuu kesken ennen kuin se alkaakaan, kun oman mielen epäilykset ottavat vallan.

Mannila kertoo olevansa eniten tyytyväinen projekteihin, joita hän on työstänyt kauan, ainakin puoli vuotta. Hän viettää paljon aikaa sosiaalisen median parissa, ja välillä on suuri houkutus jakaa taideprojekteja sinne liian varhaisessa vaiheessa. Silloin muiden mielipiteet alkavat vaikuttaa teoksen tekemiseen ja se saattaa jopa mennä pilalle. Hän on huomannut, että sosiaaliseen mediaan jakaminen on ollut hänelle ainakin jossain vaiheessa luovan prosessin kriisivaihe. Sieltä saa välittömästi palautetta, joka voi olla hyvää tai huonoa. Mannila työskentelee myös eri kollektiiveissa mutta kertoo olevansa eniten ylpeä yksin tehdyistä projekteista. Ne tuntuvat vievän elämässä eteenpäin, koska aiheet käsittelevät usein vaikeita elämäntilanteita, tunteita tai mielenterveysongelmia.

Arina Baranova on tekijänä nopea. Väylä on tosi suora, päästä paperille. Hän näkee mielessään nopean näyn teoksesta, joka on usein vähintään puolet sen näköinen kuin valmis teos. Näkyjen mukana tulee usein jokin merkitys tai pieni runo. Eniten aikaa hänellä kestää työn hahmottamisessa, johon menee useampi päivä. Hän kertoo olevansa todella metodinen ihmi-

nen, joka suunnittelee tekemisensä tarkkaan. Baranova tekee myös musiikkia ystävänsä kanssa. Hän kertoo kirjoittavansa biisejä, joissa aiheet ovat enemmän ihmis- ja tunnekeskeisiä kuin hänen muussa taiteessaan.

Minulla on tapana puhua taiteellisista prosesseistani paljon. Luulen, että se liittyy epävarmuuteen, koska olen itse vasta taiteellisen urani alkutaipaleella. Muilta saatu palaute ja hedelmälliset keskustelut vievät minua eteenpäin. Toki olen valinnut todella tarkkaan ne, kenelle haluan aiheesta puhua. Muut taiteen tekijät ja luovan alan ihmiset ovat turvallista seuraava ideoiden pallottelulle. Tässä asiassa Taika Mannila toimii samalla tavalla. Hän kertoo, että ei aina välttämättä itse tunnista, mikä idea on tarpeeksi hyvä toteutettavaksi. Taiteelliseen prosessiin kuuluu usein se, että sitä täytyy sanallistaa jotenkin, ja tässä Mannila kokee tarvitsevansa turvallista ja kannustavaa keskusteluseuraa. On kuitenkin vienyt aikaa, että on löytynyt juuri oikeat henkilöt, joiden kanssa keskustella.

Sini Henttu puhuu projekteistaan lähinnä vain kumppanilleen, koska kumppania kiinnostaa taide todella paljon ja hän rakastaa analysoida sitä. Henttu sanoo, että hän ei halua pilata taideprosessia sillä, että kertoisi siitä jollekin ihmiselle, jota se ei kiinnosta. Taide on niin henkilökohtainen ja tärkeä asia hänelle, mutta samalla se on työ siinä missä muutkin. Onko meistä kukaan kovin kiinnostunut juttelemaan toisten töistä?

*Kuva 8.
Still-kuva Sini Hentun videoteoksesta Morning coffee,
2020.*

*Kuvannut:
Sini Henttu 2020.*

4.4. Tie taitelijaksi

Se, kuinka ihmiset päätyvät tekemään taidetta, on mielestäni todella kiinnostavaa. Se ei ole mikään helpoin ja tasaisin tie, eikä kukaan sitä ainakaan rahan takia päädy tekemään. Itse olen herännyt kiinnostukseen taiteilijuudesta ihan vastikään, ehkä kaksi tai kolme vuotta sitten, kun ystäväpiirini alkoi muuttua radikaalisti. Visuaalinen ja luova olen ollut aina, mutta on ollut haastavaa löytää sopiva väylä toteuttaa itseään. Viime vuosien aikana tapahtunut itsetunnon vahvistuminen ja uusien samanhenkisten ystävien löytäminen on avannut silmiäni, ja olen varovaisesti alkanut haaveilla taiteilijan ammatista.

Lapsuuden ympäristö, perhe ja muut ihmissuhteet vaikuttavat myös siihen, millaisia mahdollisuuksia ja vaihtoehtoja näkee elämässä. Itse koen, että minua ei ole erityisemmin kannustettu luovan alan pariin, vaikka kävinkin kaiken maailman käsityö- ja piirustuskurseilla lapsena. Sini Hentulla on vastaavanlainen kokemus. Hän kokee, ettei hänen lapsuusympäristössään ymmärretty eikä arvostettu taidetta. Henttu kertoo, että hän on aina tuottanut kuvallista materiaalia ja taide on vilahdellut siellä täällä hänen elämässään. Hän on opiskellut muotoilua Aalto-yliopistossa, mutta muotoilu ei tunnu arvo maailmaltaan hänelle oikealta. Itselläni on samalainen kokemus muotoilusta.

Se, millä tavalla Sini Henttu kertoo hänen syistään tehdä taidetta, on kaunista. Hän sanoo taiteen olevan ainoa asia, jolla hän saavuttaa jotain. Taiteen tekeminen auttaa häntä näkemään maailmaa, kokemaan empatiaa ja kyseenalaistamaan asioita. Se on hänelle valtava voimavara, jota ilman hänen

elämänsä olisi vain puolikas. Taide on Hentulle kieli, jota ei muuten olisi olemassa. Hän on esimerkiksi huomannut, että kun tekee performatiivista videotaidetta, keho kertoo asioita, joita ei olisi muuten osannut edes ajatella.

Myös Taika Mannila kertoo, että on vasta viime vuosina alkanut unelmoimaan taiteilijuudesta. Hänen äitinsä on kuvataiteiden opettaja, ja häntä on rohkaistu luovaan tekemiseen pienenä paljon. Ensimmäiset taidenäyttelyt on järjestetty lapsuudenkodin rappukäytävässä. Hän kokee kuitenkin, että taiteilijan ammattia ei ole kannustettu valitsemaan sen taloudellisen epävarmuuden vuoksi. Vastoinkäymiset, sopeutumattomuus ja systeemin ulkopuolelle putoamiset ovat kuitenkin pakottaneet etsimään vaihtoehtoisia tapoja olla ja ratkaista kriisejä. Se on vaihkeaa muuttunut taiteen tekemiseksi.

Mannila kertoo, että ei voi lopettaa taiteen tekemistä, koska hän kokee maailmassa ja yhteiskunnassa olemisen niin vaikeaksi. Hän pyrkii tekemään jotain sellaista, joka veisi omaa elämää eteenpäin. Mannila haluaa myös luoda sellaista maailmaa ja todellisuutta, jossa olisi helpompi olla.

Arina Baranova kertoo ymmärtäneensä lukiossa, että on menossa väärään suuntaan elämässä ja hänen täytyy seurata tarvetta tehdä taidetta. Hänen äitinsä on vaatesuunnittelija, hän on kasvanut luovassa ympäristössä ja käynyt kuvataidekoulu. Tällä hetkellä hän opiskelee Taidekoulu Maassa Suomalinnassa. Hän pitää taiteilijan ammattia parhaana mahdollisena vaihtoehtona hänelle, mutta myös muut luovan alan työt kiinnostavat.

5. Oma prosessi ja taideteos

5.1. Idea

”Lohtu ja pakeneminen on ollut jo pidempään mun inspiraation lähde. Etsin jotain syyliä ja ymmärrystä. Satumaaailmaa. Mä haluaisin muuttaa asumaan sinne maailmaan.

Onko mun henkilökohtaisen elämän tapahtumat osa mun teosta? Pystynkö irrottamaan niitä siitä mitenkään? Kaiken kauneuden takaa kuultaa suru ja toivottomuus. Onko mä klišeinen? Itsekeskeinen? Miks mä oon tässä maailmassa? Miks mun pitää tehdä joku tällanen oppari?”

Idea tähän teokseen on muhinut mielessäni jo pidemmän aikaa. Tietyntyylinen turvattomuuden tunne on ollut elämässäni läsnä niin kauan kuin muistan, ja olen alkanut kehittää mielessäni turvallista paikkaa olla. Maailma tuntuu niin rajulta paikalta välillä. Prosessin alullepaneva voima on siis tässä teoksessa tunne tai tarve. Minulla oli jonkinlaisia mielikuvia tätä projektia aloittaessani, mutta en halunnut takertua niihin liikaa. Halusin antaa teoksen tulla jotenkin omalla painollaan ja orgaanisesti. Aloitin työskentelyn pitämällä päiväkirjaa, mikä oli näin jälkikäteen ajateltuna oikein hyvä lähestymistapa. Pohdin paljon asioita, mutta lähdin välillä liian nopeasti työstämään keskeneräisiä ideoita.

Kuva 9.

Toissa kesän veistoksia, 2020.

Kuvannut:

Annakaisa Korhonen 2020.

En ole koskaan ennen tätä tehnyt kokonaista teosta, joka tulisi esille muualla kuin sosiaaliseen mediaan. Se toi tähän projektiin oman jännitysmomenttinsa. Tulee olemaan todella jännittävää nähdä oma teos ihan fyysisesti jossain tilassa, jossa muutkin ihmiset pääsevät näkemään sen. Tämä tuntuu aika merkittävältä hetkeltä kuvataiteilijan ammatista haaveilevalle minulle.

5.2. Suunnittelu

”Huh.

Mitähän tänään sit? Pitäiskö mun vaikka suunnitella sitä teosta? Mulla on siihen aika selkeä visio jo. Mutta suunnitellaanko teoksia? En mä oikeesti tiedä taiteilijuudesta yhtään mitään. Mulla on eka varmaankin sellanen visio, idea, kuva mielessä. Sitten tulee ne materiaalit. Tai saattaa olla, että kaikki lähtee materiaaleista myös? Ehkä se vähän vaihtelee? Tai sit ne tulee samaan aikaan?”

Päiväkirjaa pitäessäni huomasin, että prosessi on aika materiaalilähtöinen. Tykkään käyttää töissäni ilmaisia materiaaleja. Materiaalien valintaa ohjaavat impulssit, tunteet ja intuitio. Se ei siis missään nimessä ole sattumanvaraista. Teen harvoin mitään kokeiluja tai luonnoksia. Työstän ideoita päässäni pitkään ja kirjoitan ylös huomioita. Minulla oli todella epävarma filis ajoittain, mutta halusin ajatella, että se on vain hyvä asia. Prosessi sai elää aika vapaasti edetessään.

Kuva 10.

Toissa kesän veistoksia, 2020.

Kuvannut:

Annakaisa Korhonen 2020.

Minulla ei alkuvaiheessa ollut mitään tietoa, millaiseen tilaan teokseni on tulossa. Se määrittää sitä kuitenkin aika paljon. Jossain vaiheessa sain tietää, että näyttelytila on suuri ja avara halli.

Alustavasti puhuimme tapahtuman järjestäjän kanssa, että teos olisi mahdollista sijoittaa myös erilliseen huoneeseen. Ajattelin, että jos teos tulee suureen tilaan, sen voisi rajata verhoilla. Silloin se olisi sellainen, jonka sisälle voi mennä. Avarat tilat voivat olla joskus ahdistavia, ja teokseni olisi kuin piilopaikka siellä.

5.3. Materiaalit

Tiesin jo varhaisessa vaiheessa, että en halua ostaa tätä projektia varten mitään uusia materiaaleja. Päässäni pyöri monenlaisia ideoita ennen kuin ajatus pesänrakennuksesta syntyi. Tekstiiliveistosten tekeminen on kiinnostanut minua jo pidempään, koska tekstiili on materiaalina tuttu opintojeni kautta. Tuon veistoksen ympärille alkoikin pikkuhiljaa muodostua paljon muutakin. Oli kiinnostavaa huomata, kuinka materiaalilähtöistä tekemiseni on. Teos tavallaan tuli luokseni löytämieni materiaalien kautta.

”Haluisin teokseeni jotain pehmeää ja turvallista. Sukkahousut materiaalina kiinnostaa, tein jotain kokeiluja alkuvuodesta. Niitä voi käyttää tosi monella tavalla ja niitä vois saada melko edullisesti tai ilmaiseksi.

Kokemus.

Kuva 11.

Pesänrakennusta, 2021.

Kuvannut:

Annakaisa Korhonen 2021

Lakanat ja sukkahousut materiaalina. Molemmat on turvaa ja mukavuutta tuovia asioita. Pehmeiden lakanoiden välissä on hyvä nukkua ja sukkahousut lämmittävät, tuovat turvallisuuden tunnetta ja suojaa ei-toivotuilta katseilta. Mitä jos käyttäisinkin vain mukavia materiaaleja?

Tekstiilit usein ovat juuri niitä. Niiden käyttötarkoituksena on yleensä pehmentää, lämmittää, sisustaa, suojata, koristaa. Tuuleeko tekstiilistä mitään negatiivisia assosiaatioita?”

Aluksi tiesin vain, että haluan käyttää teoksessani lakanaa, jonka sain eräältä kaveriltani alkuvuodesta. Olen käyttänyt töissäni muutenkin paljon vanhoja lakanoita. Pidän siitä, kuinka ne ovat pehmenneet käytön ja ajan myötä. Kehot ovat pehmentäneet niitä. Mietin myös sukkahousujen käyttöä jos-sain muodossa mutta luovuin siitä prosessin edetessä. Löysin matkan varrelta kiinnostavampia materiaaleja ja päätin säästää sukkahousut johonkin seuraavaan työhön. En myöskään halua käyttää liian monia eri materiaaleja, ettei teoksesta tule liian sekava tai kaoottinen. Tietynlainen rauhan tunne on tärkeä osa sitä, mitä haluan tällä teoksella sanoa.

”Löysin eilen hylätystä rakennuksesta sellasen hunajakennolta näyttävän oven kappaleen. Mietin, että sitä vois hyödyntää siinä teoksessa. Niihin kennoihin vois ehkä laittaa jotain? Tai se on sellaisenaankin aika hieno elementti sinne maailmaan. Taas huomaan tän materiaalilähtöisyyden. Ja koska haluan käyttää materiaalina kaikkee roskaa ja kirppiskamaa niin ne materiaalit myös rajaa ja määrittää paljon. Pitää mennä niiden ehdoilla.

*Kuva 12.
Pesänrakennusta, 2021.
Kuvannut:
Annakaisa Korhonen 2021.*

Samoin tila määrittää ja oon kiinnostunut tekee installaatioita tiloihin. Mitä tästä nyt vois sit päätellä? Haluun et mua rajoitetaan tai asetetaan ulkopuolelta jotku raamit mun tekemiselle? Tai se ainakin tuntuu musta helpottavalta.”

Tuon ovenkappaleen löytyminen osoittautui myöhemmin todella merkittäväksi hetkeksi. Se oli löytönä niin odottamaton, en ollut yhtään osannut ajatella käyttäväni mitään sellaista teoksessa. Se vain jotenkin tuli luokseni, ja minun oli pakko ottaa se mukaan.

”Mä oon aivan koukussa kirpputorien kiertämiseen ja sellaiseen aarteiden etsimiseen. Se tuo mulle lohtua kai. Tavarat tuo lohtua? Pesänrakennus? Niin kuin linnut rakentavat pesän löytämästään materiaalista niin mäkin tässä vaan pesääni rakennan.

Aiemmin mietin mukavien materiaalien käyttämistä. Se yks oven sisus, jonka löysin ei ehkä oo niin mukava. Mutta toisaalta se on osa ovea, joka on asiana oikein mukava ja tuo turvallisuuden tunnetta.”

Tykkään luoda merkityksiä merkityksettömille asioille. Mutta onko mikään asia loppujen lopuksi merkityksetön? Esimerkiksi tuo ovenkappale on ollut kiinni ovesa, joka on tärkeä osa rakennusta. Miksi se menettäisi merkityksensä silloin, kun joku hajottaa oven? Se on myös mielestäni asiana kaunis ja siinä on kiinnostava pintarakenne.

Kuva 13.

Saa ottaa, 2021.

Kuvannut:

Annakaisa Korhonen 2021.

”Mut niin se oivallus. Se alkoi hiuksista. Siskon maneereista, kun se tulee kyläilemään. Mun pinkki hiusharja on aina ihan täynnä vaaleita hiuksia, kun se tullessaan menee ekana vesasaan. Tähän mennessä oon heittänyt hiukset roskiin mutta eilen tajusin, että ne ovat täydellistä pesänrakennusmateriaalia!”

Pesä alkoi muodostua mun päässä. Niin, mun päässä on myös hiuksia, mutta jospa keräisin lähinnä muiden, rakkaiden ihmisten hiuksia.”

Oivallus pesänrakennuksesta oli niin sanottu läpimurto tässä prosessissa. Kaikki palaset alkoivat loksahdella paikoilleen. Prosessi oli melkein huomaamatta edennyt pääni sisällä, kun olin vain antanut sille aikaa ja tilaa. Hiuksiin liittyy monenlaisia mielleyhtymiä, ja siksi ne ovat mielestäni täydellinen materiaali tähän teokseen. Hiukset ovat monen mielestä ällöttäviä, kun ne ovat irrallaan ihmisestä. Pidän itsekin vieraiden ihmisten hiuksia vähän ällöttävänä, mutta läheisteni hiukset eivät aiheuta samaa reaktiota.

Hiusten silittäminen ja toisen ihmisen hiusten harjaaminen ovat intiimejä tapahtumia. Halusin kerätä hiukset teostani varten harjaamalla rakkaiden ihmisten hiuksia. Siitä muodostuu pesänrakennusrituaali, joka tuo lisämerkityksen teokselle. Ajattelin äänittää hiusten harjaamista ja käyttää sitä teoksen äänimaailmassa. En halunnut käyttää mitään kovin selkeitä tai tunnistettavia ääniä.

”Oon myös vähän miettinyt sitä lakanaa. Tällä hetkellä ajattelin et siihen vois tulla sellasia ”nyppyjä” et se ois vastakappale tolle oven palaselle. Toisesta reunassa voisi olla sileä kohta, jonne laitan hiukset.”

Kuva 14.

Pesän ripustus, 2021.

Kuvannut:

Annakaisa Korhonen 2021.

5.4. Toteutus ja teoksen ripustus

Halusin jättää lakanaveistoksen tekemisen siihen hetkeen, kun menen ripustamaan teosta. Tietenkin suunnittelin sitä etukäteen päässäni, mutta koska tarkoitukseni oli rakentaa pesä näyttelytilaan, en voinut tehdä teosta valmiiksi ennen ripustushetkeä. Veistoksen tekemiseen käytin kalalankaa, jolla solmin kangasta hyödyntäen japanilaista shibori-kankaanvärjästekniikkaa. Aloitin solmujen tekemistä jo kotona mutta tulin siihen lopputulokseen, että minun on helpompi tehdä veistos valmiiksi vasta näyttelytilassa.

Löysin työmatkani varrelta suuren kukan, jonka otin mukaa-ni. Se oli erään kukkakaupan edessä vesisangossa, ja siinä luki ”saa ottaa”. Se oli täydellinen asukas pesään. En tiedä ollenkaan, mikä kukka se on, mutta se ei ole mielestäni relevanttia. Kukka oli pyöreä ja kova, pehmeä ja piikikäs.

Harjasin lähteisten ihmisten hiuksia teosta varten. Jälkikäteen olen vähän harmitellut, etten aloittanut hiusten keräämistä aikaisemmin, että olisin saanut suuremman saaliin. Huomasin myös, että ihmisiltä ei lähde kovin paljoa hiuksia yhdellä harjauksella.

Halusin teokseeni myös äänimaailman, ja minulla oli mielessä jotain rauhoittavia ääniä, kuten hiusten harjaaminen, lakanoiden kahina ja hyräily. En ollut koskaan ennen tehnyt mitään tällaista ja onneksi sain apua ääniraidan tekemiseen ystävältäni, mediataiteilija Jaakko Ristimäeltä. Kokeilimme eräänä sateisena iltana nauhoittaa erilaisia ASMR-kokemuksen tuottavia ääniä.

Kuva 15.

Pesän ripustus, 2021.

Kuvannut:

Annakaisa Korhonen 2021.

Äänten nauhoittaminen oli todella hauskaa ja kiinnostavaa puuhaa. Lopulliseen ääniraitaan valikoitui erilaisten kankaiden kahina, sateen ropina, hiusten harjaus ja hiusharjan rapina. Kokeilimme myös äänittää hyräilyä, mutta se tuntui vähän ylimääräiseltä elementiltä.

Prosessin loppuun vieminen oli melko nopeaa sen jälkeen, kun pääsin näyttelytilaan Kauppakeskus IsoKarhuun. Löysin Porista verkkokatoksen, joka sopi teoksen ympärille täydellisesti. Muotoilin lakanaveistoksen valmiiksi intuitiivisesti vasta paikan päällä. Kesti hetken aikaa, että sain veistokselle haluamani muodon kalalangan avulla, mutta loppu meni omalla painollaan. Kaikki vain jotenkin hakeutui omalle paikalleen. Löytämäni suuri kukka löysi paikkansa lakanan poimusta, ja veistoksen alle ripustamani ovenpalanen sain asukikseen keräämäni hiukset, jotka olin sitonut yhteen satiininauhalla. Toin teoksen äänimaailman mukaanani mp3-soittimessa ja sijoitin kaiuttimet teoksen taakse. Teoksen ylle ripustin kotoa löytämäni lampun.

Ripustusvaiheessa mietimme, että teokseen voisi projisoida jotain videota, koska siinä on niin paljon erilaista heijastuspintaa. Ennen filmifestivaaleja näyttelytilassa oli Ars Pori Megastore – tapahtuma, jonka jäljiltä tilassa oli videotykkejä ynnä muita tarvikkeita ja laitteita. Testailimme erilaisia videoita mutta päädyin kuitenkin siihen, että teos on parempi ilman projisointia.

Kuva 16.

Valmis Pesä, 2021.

Kuvannut:

Annakaisa Korhonen 2021.

Kuva 17.

Kuva 18.

6. Yhteenveto

6.1. Oma pohdinta

Kun aloitin tämän opinnäyteprosessin, en oikein tiennyt, mihin olen ryhtymässä. Minulla oli vain jonkinlainen palo tätä aihetta kohtaan, ja onneksi kuuntelin sitä. Tämä projekti kasvatti itseluottamustani, ja onnistuin saamaan jonkinlaisen kokonaiskuvan siitä, millä tavalla teokseni syntyvät. Oman prosessini tutkimisen lisäksi antoisin vaihe opinnäytetyöni tekemisessä oli taiteilijoiden haastattelut.

Mitään kovin yleistettävää tietoa tämä tutkimus ei tuottanut, vaan eri ihmisten taiteelliset prosessit ovat yksilöllisiä. Prosesseissa on kuitenkin samankaltaisia vaiheita, ja prosesseja on helppo vertailla toisiinsa. Vastauksissa toistui se, että teoksen alulle paneva voima on usein jokin tunne tai häiritsevä asia. Myös taiteellisen prosessin sanallistaminen kuului kaikkien haastattelemieni taiteilijoiden prosessiin ainakin jollain tapaa.

Tein itselleni opinnäytetyön aloitusvaiheessa aikataulun, jonka noudattamisessa onnistuin hienosti. Yhteistyö Porin Filmifestivaalien järjestäjien kanssa oli myös sujuvaa. Välillä oli vaiheita, kun tunsin olevani jumissa enkä saanut oikein mitään tehtyä. Tuollaiset vaiheet ovat kuitenkin mielestäni tärkeä osa prosessia. Vaikka tuntuukin välillä, ettei tee mitään, ajatustyö harvoin pysähtyy. Tauot ja muihin asioihin keskittyminen auttavat näkemään asiat uudessa valossa.

Sain valtavasti apua läheisiltäni tämän työn tekemisessä. Ymmärsin vielä aiempaa paremmin sen, kuinka tärkeää minulle on saada keskustella ja pallotella ideoita turvallisten ihmisten kanssa. En usko, että lopullisesta teoksesta olisi tullut niin hyvä ilman saamaani apua, ja olen siitä erittäin kiitollinen.

Teoksen suunnittelu ja tekeminen oli hurjan mielenkiintoista. Minulla oli aivan erilainen mielikuva siitä, millainen lopputuloksesta tulee. Teoksen tekeminen eteni hyvin omalla painolla, sillä olin tehnyt niin paljon ajatustyötä ennen kuin aloin tekemään konkreettista teosta. Minusta tuntuu, että minun on nyt helpompi lähteä tekemään seuraavia projekteja, koska itsetuntemukseni on taiteellisen työskentelyn osalta vahvistunut. Minulla on nyt paljon parempi käsitys siitä, millä tavalla projektini etenevät. Minun täytyy jatkossa muistaa antaa ideoiden muhimiselle aikaa eikä syöksyä suin päin toteuttamaan kaikkia impulsseja. Hyvin suunniteltu teos on paljon helpompi ja mielekkäämpi toteuttaa.

Olin itse paikan päällä koko Porin elokuvafestivaalien ajan ja se oli minulle tunteikas kokemus. Oli todella jännittävää seurata millaisia reaktioita teokseni herättää. Sain kuulla ainakin, että Pesä on herkkä ja rauhallinen. Elin valtavan tunnemyrskyn keskellä neljä päivää. Kun festivaalit alkoivat, vihasin teostani enkä edes halunnut ottaa siitä kuvia. Pikku hiljaa vihan tunteet vaihtuivat innostukseen siitä, että niin moni ihminen tulee näkemään Pesäni. Pian tämän jälkeen iski uupumus, joka jatkui festivaalien loppuun saakka. Sunnuntaina, tapahtuman viimeisenä päivänä, pakkasin Pesän laukkuun ja suuntasin takaisin Helsinkiin. Olo oli väsynyt, helpottunut ja onnellinen.

6.2. Yhteistyökumppanin arvio prosessista

Työskentelyprosessi sujui mallikkaasti, ja aikataulussa pyrittiin hyvin suunnitelmien mukaisesti. Teoksen tuotanto ja toteutus oli kokeellinen prosessi, joka eli sen mukaan, miten kierrätysmateriaaleja teokseen löytyi sekä miten lopullinen tila vaikuttaisi teoksen rakentamiseen ja olemukseen. Täten teoksesta ei ollut etukäteen laadittuja tarkkoja kuvasuunnitelmia, mutta alustavat suulliset suunnitelmat ja ideat käytiin läpi videopuheluiden kautta sekä viestitse.

Ennalta tiedostettiin, että tila johon teos eli Pesä rakentuisi toimisi Porin elokuvafestivaalien esitys- ja taidetilana, joten mukana olisi muitakin teoksia, kuten videoprojisoiteja ja kuvataidetta. Näin ollen suunniteltu teos sopisi hyvin tapahtuman kokonaisuuteen, ja keskusteluja käytiin myös mahdollisesta videoprojisoinnista työn pintaan, joka voitaisiin toteuttaa taiteellisenä yhteistyönä.

Työskentely oli pätevää ja materiaalioppi oli selvästi hallussa. Teoksen lopullisesta tarkemmasta muodosta oli alussa jonkin verran tulkinnanvaraa, joka tosin kokeellisuutensa takia oli täysin ymmärrettävää. Tämä kuitenkin poiki myös nimensä (Pesän) ansiosta ajatuksia, että teoksen sisään olisi kenties mahdollista mennä. Paljastuikin, ettei pesä ollutkaan suinkaan ihmistä varten. Kaunis kokonaisuus löysi lopulta muotonsa festivaalitalasta tarkan hahmottelun ja työskentelyn jälkeen. Annakaisan kanssa oli kiva ideoida ja työskennellä ja toivottavasti pääsemme tekemään yhteistyötä myös jatkossakin.

Sami Rogers, Kulttuuriyhdistys Rapajöoti

Kuvat 17-19.

Valmis Pesä, 2021.

Kuvannut:

Annakaisa Korhonen 2021.

Kuvat 20-23.

Pesä festareilla, 2021.

Kuvannut:

Annakaisa Korhonen 2021.

Kuva 20.

Kuva 21.

Kuva 22.

Kuva 23.

Lähteet

Anttila, Pirkko. 2006. Tutkiva toiminta ja ilmaisuus, teos, tekeminen. Hamina. Akatiimi.

ASMR Suomi. 2021.
<https://asmr.fi/>

Hannula M., Suoranta J., Vadén T. 2003. Otsikko uusiksi, taiteellisen tutkimuksen suuntaviivat. niin & näin -lehden filosofinen julkaisusarja, Tampere.
<https://netn.fi/kirjat/otsikko-uusiksi>
(Luettu 16.9.2021)

Järvinen, Anna Emilia. 2020. Taiteellinen prosessini. Opinnäytetyö, LAB-ammattikorkeakoulu, kuvataiteen koulutus. Lappeenranta.
<https://urn.fi/URN:NBN:fi:amk-2020100520979>

Kallinen T. , Kinnunen T. Etnografia. Teoksessa Jaana Vuori (toim.) 2021. Laadullisen tutkimuksen verkkokäsikirja. Tampere: Yhteiskuntatieteellinen tietoarkisto.
<https://www.fsd.tuni.fi/fi/palvelut/menetelmaopetus/>

Kielitoimiston sanakirja. 2021.
<https://www.kielitoimistonsanakirja.fi/#/intuitio>

Kukkurainen, Marja Leena. 2019. Autoetnografia-päiväkirjaan perustuva tutkimus
<https://www.lamkpub.fi/?p=3236> (Luettu 14.9.2021)

Nissinen, Elina. 2021. Taiteilija Corinna Helenelundin haastattelu. NO NIIN -magazine issue 5.
<https://no-niin.com/issue-5/on-soft-alphabets-and-the-hues-of-an-inside-an-interview-with-corinna-helenelund/>
(Luettu 28.9.2021)

Nykytaiteen sanasto. Nykytaiteen museo Kiasman nettisivut. 2021.
<https://kiasma.fi/nykytaiteen-sanasto/>

Porin Filmifestivaalien nettisivut. 2021.
<https://www.porifilmfestival.fi/>

Ryynänen, S., Rannikko, A. (toim.). 2021. Tutkiva mielikuviutus. Luovat, osallistuvat ja toiminnalliset tutkimusmenetelmät yhteiskuntatieteissä. Helsinki, Gaudeamus.

Salve, Tuulia. 2012. Taiteellisen prosessini lähtökohtia ja kuvausta. Opinnäytetyö, Satakunnan ammattikorkeakoulu.
<https://urn.fi/URN:NBN:fi:amk-201205148189>

Taideyliopiston nettisivut.
<https://www.uniarts.fi/yleistieto/mita-on-taiteellinen-tutkimus/>

Tieteen Termipankki. 2021.
<https://tieteentermipankki.fi/wiki/Filosofia:antroposentrismi>

Vesterinen, Jari. 2010. Taiteellinen prosessi ja sen sanallistaminen. Taidekasvatuksen seminaarityö. Taideteollinen korkeakoulu, Helsinki.
<https://docplayer.fi/79783-Taiteellinen-prosessi-ja-sen-sanallistaminen.html>

Viskari, Marika. 2020. Taiteellisesta prosessista, taiteilijuu-desta ja ammatti-identiteetistä. Opinnäytetyö, ylempi AMK, Satakunnan ammattikorkeakoulu.
<https://urn.fi/URN:NBN:fi:amk-2020112924963>